" मीठे बच्चे– जुन संकल्प ईश्वरीय सेवा अर्थ चल्छ , त्यसलाई शुद्ध संकल्प वा निरसंकल्प नै भनिन्छ , व्यर्थ भनिदैन।"

प्रश्नः– विकर्महरूबाट बच्नको लागि कुनचाहिँ कर्तव्य पालन गर्दै अनासक्त रहनु छ?

उत्तरः– मित्र सम्बन्धीहरूको सेवा गर तर अलौकिक ईश्वरीय दृष्टि राखेर गर, उनीहरूमा मोहको धागो हुनु हुँदैन। यदि कुनै विकारी सम्बन्धले संकल्प चल्छ भने पनि त्यो विकर्म बन्छ। त्यसैले अनासक्त भएर कर्तव्य पालन गर। जति हून सक्छ देही-अभिमानी रहने पुरुषार्थ गर।

ओम् शान्ति। आज तिमी बच्चाहरूलाई संकल्प, विकल्प, निरसंकल्प अथवा कर्म, अकर्म र विकर्मको बारेमा सम्झाउँछु। जबसम्म तिमी यहाँ छौ, तबसम्म तिम्रा संकल्प अवश्य चल्छन्। संकल्प धारण नगरी कुनै मनुष्य एक क्षण पनि रहन सक्दैन। यी संकल्प त यहाँ पनि चल्छन्, सत्ययुगमा पनि चल्छन् र अज्ञान कालमा पनि चल्छन् तर ज्ञानमा आएपछि संकल्प, केवल संकल्प हुँदैन किनकि तिमी परमात्माको सेवा अर्थ निमित्त बनेका छौ। त्यसैले जो यज्ञ अर्थ संकल्प चल्छ, त्यो संकल्प, संकल्प होइन, निरसंकल्प नै हो। बाँकी जो फाल्तु संकल्प चल्छन् अर्थात् कलियुगी संसार र कलियुगी मित्र सम्बन्धीहरूप्रति चल्छन्, त्यसलाई विकल्प भनिन्छ, जसबाट नै विकर्म बन्छ र विकर्महरूबाट दुःख मिल्छ। बाँकी जुन यज्ञप्रति अथवा ईश्वरीय सेवाप्रति संकल्प चल्छ, त्यो निरसंकल्प हो। शुद्ध संकल्प सेवाप्रति ठीकै छ चल्नुपर्छ। हेर, बाबा यहाँ बस्नु भएको छ, तिमी बच्चाहरूलाई सम्हाल्नको लागि। बच्चाहरूको सेवा अर्थ माता पिताको संकल्प अवश्य चल्छ। तर यो संकल्प, विकल्प होइन। यसबाट विकर्म बन्दैन तर यदि कसैको विकारी सम्बन्धप्रति संकल्प चल्छ भने त्यसको विकर्म अवश्य नै बन्छ।

बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ– मित्र सम्बन्धीहरूको सेवा गर तर अलौकिक ईश्वरीय दृष्टिद्वारा। त्यो मोहको धागो हुनु हुँदैन। अनासक्त भएर आफ्नो कर्तव्य पालन गर्नुपर्छ। तर जसले यहाँ रहेर पनि कर्म सम्बन्धलाई काट्न सक्दैनन्, उनले पनि परमात्मालाई छोड्नु हुँदैन। हात समातिरह्यो भने केही न केही पद प्राप्त गर्नेछन्। अब यो त हरेकले आफूलाई जानेका छन्– ममा कुनचाहिँ विकार छ। यदि कसैमा एउटा पनि विकार छ भने ऊ देह-अभिमानी अवश्य ठहरियो, जसमा विकार छैन ऊ ठहरियो देही-अभिमानी। कसैमा कुनै पनि विकार छ भने उसले सजाय अवश्य खान्छ र जो विकार रहित छ, ऊ सजायबाट मुक्त हुन्छ। जस्तै हेर कोही-कोही बच्चाहरू छन्, जसमा न काम छ, न क्रोध छ, न लोभ छ, न मोह छ..., उनले सेवा धेरै राम्रो गर्न सक्छन्। उनीहरूको धेरै ज्ञान विज्ञानमय अवस्था छ। त्यस्तालाई त तिमीहरू सबैले पनि भोट दिन्छौ। यो कुरा त जसरी मैले जान्दछु, त्यसैगरी तिमी बच्चाहरूले पनि जानेका छौ। राम्रोलाई सबैले राम्रो भन्छन्। जसमा केही कमी छ भने उसलाई सबैले त्यस्तै भोट दिन्छन्। अब यो निश्चय गर्नु छ, जसमा कुनै विकार छ भने उसले सेवा गर्न सक्दैन। जो विकारप्रुफ छ, उसले सेवा गरेर अरूलाई आफू समान बनाउन सक्छ। त्यसैले विकारमाथि पूर्ण विजय हुनुपर्छ, विकल्पमाथि पूर्ण विजय हुनुपर्छ। ईश्वर अर्थ चल्ने संकल्पलाई निरसंकल्पमा राख्न मिल्छ।

वास्तवमा निरसंकल्पता त्यसैलाई भनिन्छ जतिबेला संकल्प नै चल्दैन, दुःख सुखबाट न्यारा हुन्छ। त्यो त अन्त्यमा जब तिमीले हिसाब-किताब चुक्ता गरेर जान्छौ, त्यहाँ दुःख-सुख भन्दा न्यारा अवस्थामा हुन्छौ, तब कुनै संकल्प चल्दैन। त्यतिबेला कर्म अकर्म दुवैबाट टाढा अकर्मी अवस्थामा रहन्छौ।

यहाँ तिम्रो संकल्प अवश्य चल्छ किनकि तिमी सारा दुनियाँलाई शुद्ध बनाउनको लागि निमित्त बनेका छौ। त्यसैले त्यसको लागि तिम्रा शुद्ध संकल्प अवश्य चल्छन्। सत्ययुगमा शुद्ध संकल्प चल्ने भएकाले संकल्प, संकल्प हुँदैन, कर्म गरेर पनि कर्मबन्धन बन्दैन। बुझ्यौ? अब कर्म, अकर्म र विकर्मको गति त परमात्माले नै बुझाउन सक्नुहुन्छ। उहाँ नै विकर्महरूबाट छुटाउने वाला हुनुहुन्छ, जसले यस संगममा तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ। त्यसैले बच्चाहरूले आफ्नो धेरै सावधानी राख। आफ्नो हिसाब-किताबलाई पनि हेर्दै गर। तिमी यहाँ आएका छौ हिसाब-किताब चुक्ता गर्न। यस्तो त होइन, यहाँ आएर पनि हिसाब-किताब बनाइराख अनि सजाय खान परोस्। यो गर्भ जेलको सजाय कुनै कम छैन। यसकारण धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ। यो मंजिल धेरै उच्च छ। त्यसैले

सावधानीपूर्वक चल्नुपर्छ। विकल्पहरू माथि विजय पाउनु छ, अवश्य। अब कतिसम्म तिमीले विकल्पहरूमाथि विजय पाएका छौ, कतिसम्म यस निरसंकल्प अर्थात् दुःख-सुखबाट न्यारा अवस्थामा रहन्छौ, यो तिमी आफैंले जानिराख। जसले स्वयंलाई जान्न सक्दैनन्, उनले मम्मा, बाबासँग सोध्न सक्छन् किनकि तिमी त उनका वारिस हौ, त्यसैले उनले बताउन सक्छन्।

निरसंकल्प अवस्थामा रह्यौ भने तिमीले आफ्नो त के, कुनै पनि विकारीको विकर्महरूलाई दबाउन सक्छौ, कुनै पनि कामी पुरुष तिम्रो सामुन्ने आउँछ भने उसको विकारी संकल्प चल्दैन। जस्तै कुनै देवताहरूको पासमा जाँदा उनको सामुन्ने ऊ शान्त हुन्छ, त्यसैगरी तिमी पनि गुप्त रूपमा देवताहरू हौ। तिम्रो अगाडि पनि कसैको विकारी संकल्प चल्न सक्दैन। तर यस्ता धेरै कामी पुरुष छन्, जसको केही संकल्प यदि चल्छ भने पनि असर गर्न सक्दैन, यदि तिमी योगयुक्त भएर रहन्छौ भने मात्र।

हेर, प्यारा बच्चाहरू! तिमी यहाँ आएका छौ परमात्मालाई विकारको आहुति दिन तर कोही-कोहीले अहिलेसम्म मर्यादापूर्वक आहुति दिएका छैनन्। उनीहरूको योग परमपितासँग जुटेको छैन। सारा दिन बुद्धियोग भड्किइरहन्छ अर्थात् देही-अभिमानी बनेका छैनन्। देह-अभिमानी हुनाले कसैको स्वभावको प्रभावमा आउँछन्, जसकारण परमात्मासँग प्रीत निभाउन सक्दैनन् अर्थात् परमात्मा अर्थ सेवा गर्ने अधिकारी बन्न सक्दैनन्। त्यसैले जसले परमात्मासँग सेवा लिएर फेरि अरूको सेवा गरिरहेका छन् अर्थात् पतितहरूलाई पावन बनाइरहेका छन्, उनै मेरा सच्चा, पक्का बच्चाहरू हुन्। उनलाई धेरै उच्च पद मिल्छ।

अहिले परमात्मा स्वयं आएर तिम्रो पिता बन्नु भएको छ। उहाँ बाबालाई साधारण रूपमा नचिनेर कुनै पनि प्रकारको संकल्प उत्पन्न गर्नु अर्थात् विनाशलाई प्राप्त गर्नु हो। अब यस्तो समय आउँछ, १०८ ज्ञान गंगाहरूले सम्पूर्ण अवस्था प्राप्त गर्नेछन्। बाँकी जसले पढेका हुँदैनन्, उनले त आफ्नै नोक्सान गर्छन्।

यो पक्का जान, जसले यस ईश्वरीय यज्ञमा लुकेर कुनै काम गर्छ भने उसलाई जानी जाननहार बाबाले देख्नु हुन्छ, उहाँले फेरि आफ्नो साकार स्वरूप यी बाबालाई टच गर्नुहुन्छ, सावधानी दिनको लागि। त्यसैले कुनै पनि कुरा छिपाउनु हुँदैन। हुन त गल्तीहरू हुन्छन् तर त्यसलाई बताउनाले नै पछिको लागि बच्न सक्छौ। त्यसैले बच्चाहरू सावधान रहने गर।

बच्चाहरूले पहिला त आफूलाई बुझ्नुपर्छ– म को हुँ, म के हुँ? म शरीरलाई भनिदैन, म भनिन्छ आत्मालाई। म आत्मा कहाँबाट आएको हुँ? कसको सन्तान हुँ? आत्मालाई जब यो थाहा हुन्छ– म आत्मा परमपिता परमात्माको सन्तान हुँ तब आफ्नो बाबालाई याद गरेर खुसी आउँछ। बच्चाहरूलाई खुसी तब आउँछ, जब बाबाको कर्तव्यलाई जानेका हुन्छन्। जबसम्म सानो हुन्छ, पिताको कर्तव्यलाई जान्दैन, तबसम्म त्यति खुसी हुँदैन। जति ठूलो हुँदै जान्छ, पिताको कर्तव्यलाई थाहा पाउँदै जान्छ, अनि त्यो नशा, त्यो खुसी चढ्दै जान्छ। त्यसैले पहिला उहाँको कर्तव्यलाई जान्नु छ– हाम्रो बाबा को हुनुहुन्छ? उहाँ कहाँ रहनुहुन्छ? यदि आत्मा उहाँमा बिलाउने हो भने त आत्मा विनाशी हुने भयो, अनि खुसी कसलाई आउने?

तिम्रो पासमा जो नयाँ जिज्ञासु आउँछन्, उनलाई सोध्नुपर्छ– तपाईंले यहाँ के पढ्नु हुन्छ? यसबाट के प्राप्ति हुन्छ? त्यस कलेजमा पढ्नेले त बताउँछन्– हामी डाक्टर बनिरहेका छौं, इन्जीनियर बनिरहेका छौं... त्यसमा विश्वास गर्छन् नि– यसको लागि पढिरहेका छौं। यहाँ पनि विद्यार्थीले बताउँछन्– यो हो दुःखको दुनियाँ जसलाई नर्क, हेल अथवा डेभिल वर्ल्ड भनिन्छ। त्यसको विपरीत हो हेभन अथवा डीटी वर्ल्ड, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। यो त सबैले जानेका छन्, बुझ्न पनि सक्छन्– यो त्यो स्वर्ग होइन, यो नर्क हो अथवा दुःखको दुनियाँ हो, पाप आत्माहरूको दुनियाँ हो त्यसैले त उहाँलाई पुकार्छन्– हामीलाई पुण्यको दुनियाँमा लैजानुहोस्। यहाँ बच्चाहरू जसले पढिरहेका छन्, उनीहरूले जानेका छन्– हामीलाई बाबाले त्यस पुण्यको दुनियाँमा लगिरहनु भएको छ। जो नयाँ विद्यार्थी आउँछन् उनीहरूले बच्चाहरूसँग सोध्नुपर्छ, बच्चाहरूसँग सिक्नुपर्छ। उनीहरूले आफ्नो टिचरको अथवा पिताको बारेमा बताउन सक्छन्। पिताले कहाँ आफ्नो सराहना स्वयं गर्छन् र, टिचरले आफ्नो महिमा स्वयं सुनाउँछन् र! त्यो त विद्यार्थीले सुनाउँछ– उहाँ यस्तो टिचर हुनुहुन्छ, अनि भनिन्छ– विद्यार्थीले टिचरको प्रत्यक्षता गर्छ। तिमी बच्चाहरू! जसले यति कोर्स पढेर आएका छौ, तिम्रो काम हो नयाँलाई सम्झाउनु। बाँकी

टिचर जसले बी.ए., एम.ए. पढाइरहेका छन्, उनले बसेर नयाँ विद्यार्थीलाई ए, बी, सी... कहाँ सिकाउँछन् र! कोही-कोही विद्यार्थी राम्रा, होसियार हुन्छन्, उनले अरूलाई पनि पढाउँछन्। त्यस मध्ये पनि माता-गुरु त प्रसिद्ध छ। यी हुन् देवता धर्मकी प्रथम माता, जसलाई जगदम्बा भनिन्छ। माताको धेरै महिमा छ। बंगालमा काली, दुर्गा, सरस्वती र लक्ष्मी– यी चार देवीहरूको धेरै पूजा गर्छन्। अब ती चारको कर्तव्य त थाहा हुनुपर्छ। जस्तै लक्ष्मी हुन् धनकी देवी। उनले त यहाँ नै राज्य गरेर गएकी हुन्। बाँकी काली, दुर्गा आदि यी त सबै उनकै नाम हुन्। यदि चार माताहरू हुन् भने त उनका चार पति पनि हुनुपर्थ्यो। अब लक्ष्मीको त नारायण पति भन्ने प्रसिद्ध छ। कालीको पति हो? (शंकर) तर शंकरलाई त पार्वतीको पति बताउँछन्। पार्वती त काली छैनन्। धेरै छन् जसले कालीलाई पुज्छन्, मातालाई याद गर्छन् तर पिताको बारेमा थाहै छैन। कालीको या त पति हुनुपर्छ या पिता हुनुपर्छ तर यो कसैलाई थाहा छैन।

तिमीले सम्झाउनु छ– दुनियाँ त एउटै हो, जो कुनै समय दुःखको दुनियाँ अथवा दोजक बन्छ। उही फेरि सत्ययुगमा बहिश्त अथवा स्वर्ग बन्छ। लक्ष्मी-नारायणले पनि यसै सृष्टिमा सत्ययुगको समयमा राज्य गर्थे। बाँकी सूक्ष्ममा त कुनै वैकुण्ठ छँदै छैन, जहाँ सूक्ष्म लक्ष्मी-नारायण हुन्छन्। उनका चित्र यहाँ नै छन् भने अवश्य यहाँ नै राज्य गरेका हुन्। खेल सारा यस साकारी दुनियाँमा चल्छ। इतिहास, भूगोल यस साकारी दुनियाँको हो। सूक्ष्मवतनको कुनै इतिहास, भूगोल हुँदैन। यी सबै कुरालाई छोडेर तिमीले नयाँ जिज्ञासुलाई पहिला अल्फको बारेमा सिकाउनु छ, फेरि वर्साको बारेमा सम्झाउनु छ। अल्फ हो भगवान, उहाँ परम पिता हुनुहुन्छ। जबसम्म यो कुरा पूरा बुझ्दैनन् तबसम्म परमपिताको लागि त्यो प्रेम जाग्दैन, त्यो खुसी आउँदैन किनकि पहिला जब बाबालाई चिन्दछन् तब उहाँको कर्तव्यलाई पनि जानेर खुसी हुन्छन्। खुसी हुन्छ यो पहिलो कुरालाई बुझेपछि। भगवान त सदा खुसी हुनुहुन्छ, आनन्द स्वरूप हुनुहुन्छ। उहाँका हामी बच्चाहरू हौं, त्यसैले किन त्यो खुसी आउँदैन? त्यो गुदगुदी किन हुँदैन! आई एम सन अफ गड, आई एम एभरहेप्पी मास्टर गड। त्यो खुसी आउँदैन भने सिद्ध हुन्छ– आफूलाई बच्चा सम्झेका छैनन्। गड इज एभरहेप्पी बट आई एम नट हेप्पी किनकि फादरलाई चिनेका छैनन्। कुरा त सहज छ। कोही-कोहीलाई यो ज्ञान सुन्न भन्दा शान्ति राम्रो लाग्छ किनकि धेरै छन् जसले ज्ञान लिन सक्दैनन्। यति समय कहाँ छ र। केवल उहाँ अल्फलाई जानेर शान्तिमा रहे भने पनि राम्रो। जस्तै संन्यासी पनि पहाडका गुफाहरूमा गएर परमात्माको यादमा बस्छन्, त्यस्तै परमपिता परमात्माको, उहाँ सुप्रीम लाइटको यादमा रहन्छन् भने पनि राम्रो हो। उहाँको यादबाट संन्यासी पनि निर्विकारी बन्न सक्छन्। तर घर बसेर त याद गर्न सक्दैनन्। त्यहाँ त बाल बच्चाहरूमा मोह भइरहन्छ, त्यसैले त संन्यास गर्छन्। पवित्र बने भने त्यसमा सुख त छ नि। संन्यासी सबैभन्दा राम्रा हुन्। आदिदेव पनि संन्यासी बनेका हुन् नि। यो सामुन्ने उनीहरूको (आदि देवको) मन्दिर छ, जहाँ तपस्या गरिरहेका छन्। गीतामा पनि भनिएको छ– देहका सबै धर्महरूको संन्यास गर। उनीहरू संन्यास गरेर जान्छन् भने महात्मा बन्छन्। गृहस्थीलाई महात्मा भन्नु बेकाइदा हो। तिमीलाई त परमात्माले आएर संन्यास गराउनु भएको हो। संन्यास गर्छन् नै सुखको लागि। महात्मा कहिल्यै दुःखी हुँदैनन्। राजाहरूले पनि संन्यास गर्छन् भने ताज आदि फ्याँकिदिन्छन्। जस्तै गोपीचन्दले संन्यास गरे, त्यसैले अवश्य यसमा सुख छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) कुनै पनि उल्टो कर्म गर्नु हुँदैन। बापदादासँग कुनै पनि कुरा लुकाउनु हुँदैन। धेरै सावधान रहनु छ।

२) विद्यार्थीले टिचरको प्रत्यक्षता गर्छन् त्यसैले जो पढेका छौ, त्यो अरूलाई पढाउनु छ। एभर हेप्पी गडका सन्तान हौं, यस स्मृतिद्वारा अपार खुसीमा रहनु छ।

वरदानः– **हर आत्मालाई माथि उठाउने भावनाले रिगार्ड दिने शुभ चिन्तक भव**

हरेक आत्माप्रति श्रेष्ठ भावना अथवा माथि उठाउने वा अगाडि बढाउने भावना राख्नु अर्थात् शुभ चिन्तक बन्नु। आफ्नो शुभ वृत्तिले, शुभ चिन्तक स्थितिले अरूको अवगुणलाई पनि परिवर्तन गर्नु, कसैको पनि कमजोरी वा अवगुणलाई आफ्नो कमजोरी सम्झेर वर्णन गर्नुको सट्टा वा फैलाउनुको

सट्टा समाहित गर्नु अनि परिवर्तन गर्नु– यही हो रिगार्ड। ठूलो कुरालाई सानो बनाउनु, हिम्मतहीनलाई शक्तिवान बनाउनु, उनको सङ्गको रंगमा नआउनु, सदा उनीहरूलाई पनि उमंग उत्साहमा ल्याउनु– यही हो रिगार्ड गर्नु। यस्तो रिगार्ड दिनेवाला नै शुभचिन्तक हो।

स्लोगनः– त्यागको भाग्य समाप्त गर्ने पुरानो स्वभाव संस्कार हो, त्यसैले यसलाई पनि त्याग गर।